

съ брони рицари. Само въ 1249 год. тия „esclavons“, обитатели на планинскитѣ села и хижи (τά Σκλαβικά), дали клетва на ахайския князь Вилхелмъ II Вилхардуина. Но въ 1263 год. отново се подигнали славянитѣ въ Цакония и Гардиливъ, по цѣла Ватика, Кистерна, Зарнатъ и въ страната на милингитѣ; въ 1272 год. тѣ отново възстанали. Най-главниятъ имъ родъ билъ Засси въ Яница и Кистерна; Георги Засси се споменува въ 1310 год. като капитанъ на мологитѣ (милингитѣ). Венецианцитѣ често водѣли преговори съ „славянитѣ въ Майна“; тъй наприм., тѣ въ 1389 год. ги възбунтували противъ деспота Теодора I; въ 1414 год. взели на служба при себе си янинския Засси и 400 конници за отбрана на Корона и Модона. Въ 1480 год. славянитѣ въ Майна избили всички турци въ тѣхната областъ, превзели 29 укрепления и поканили Фердинанда неаполитанския кралъ да заеме Морей.

Фалмерайеръ смѣталъ майнотитѣ и цаконитѣ за несъмнени останки отъ старитѣ елини въ пославянена Елада. Но сега е доказано, че *майнотитѣ* сж по-скоро отъ славянски, отколкото отъ гръцки произходъ²². Сжщо тъй *цаконитѣ*, обитатели на старата Кинурия по плининския брѣгъ между Монембазия и Навплия, споредъ Хопфа, сж славяни.

Въ една венецианска грамота отъ 1293 год. Цакония се нарича просто „Sclavonia de Morea“²³. Днешното название на Пелопонезъ *Морея* Фалмерайеръ произвеждалъ отъ славянската дума *море*. Противъ това възстана още Копитаръ, а сега Хопфъ доказва, че Морея е просто метатеза отъ името *Romea* (Ρωμεία — Μωραία, la Mourée, l'Amorée²⁴).